

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἐρρόδιος ἡ ἀνατολή καὶ ἡμερῶν ἡ ὄσις·
 Γλυκοχαράζοντα τὰ βουὰ κ' ὁ αὐγερινὸς τραβιέται,
 Πᾶν τὰ πουλάκια ἔς τὰς βοσκαίαι κ' ἡ ὠμορφαι ἔς τὴν βρῦσι,
 Βγαίνω κ' ἐγὼ κ' ὁ μαυρὸς μου μὲ τὰ λαγωνικά μου·
 Βρίσκω μία κόρη πῶπλενε ἀε μακρῶν ἄνια γούρνα,
 Τὴ χαιρετάω, δὲ μοῦ μιλεῖ, τῆς πρένω, δὲ μοῦ κρένει·
 «Κόρη γιὰ βγάλε μ'ε νερό, τὴν καλὴ μοῖρα νάχης,
 Νὰ πῶ κ' ἐγὼ κ' ὁ μαυρὸς μου καὶ τὰ λαγωνικά μου.»
 Σαράντα σίκλους ἔδωκε, ἔς τὰ μάτια δὲν τὴν εἶδα,
 Κι' ἀπάνω ἔς τοὺς σαράντα δυὸ τὴ βλέπω δακρυσμένῃ.
 «Γιατὶ δακρῦζεις λυγερὴ καὶ θαρραναστενάζεις;
 Μῆνα πεινᾷς, μῆνα διψᾷς, μὴν ἔχῃς κακὴ μάνα ;»
 «Μῆτε πεινῶ, μῆτε διψῶ, μῆτ' ἔχω κακὴ μάνα·
 Ἔνε μου κ' ἂν ἐδάκρυσαι κ' ἂν βαρυσαστενάξω,
 Τὸν ἄνδρα ἔχω ἔς τὴν ξενιτείαν, ἔδω καὶ δεκα χρόνους,
 Κι' ἀκούη τρεῖς τὸν καρτερῶ, πέντε τὸν παντεχάινω,
 Κι' ἀπὲ θὰ κόψω τὰ μαλλιά, καλόγερνα θὰ νὰ γένω,
 Θὰ πάγω σ' ἔρημα βουὰ, νὰ στῆσω μοναστήρι,
 Ἰκεῖον νὰ τρώγ' ἡ ξενιτεία κ' ἐμὲ τὰ μαυρὰ βῆσα.»
 «Κόρη ὁ καλὸς σου πέθανε, κόρη ὁ καλὸς σου ἄχθη,
 Κ' ἐγὼ παπάδες πλέρωσαι κ' εἶπε νὰ μὲ πλερώσης,
 Κ' ἐγάκαμα τὰ κόλυθα κ' εἶπε νὰ τὰ πλερώσης,
 Τὸν ἔδωκα κ' ἔνα φιλι κ' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δώσης.»
 «Βο' ἂν παπάδες πλέρωσαι, διπλὰ νὰ σὲ πλερώσω,
 Κι' ἂν ἔκαμεις τὰ κόλυθα, διπλὰ νὰ σοῦ τὰ δώσω,
 Μὰ γιὰ τ' ἐκεῖνο τὸ εἶλι, τρέχα καὶ γυρεύε το.»
 «Κόρη μου γῶμ' ὁ ἄντρας σου, ἐγῶμαι κ' ὁ καλὸς σου.»
 «Πές μου σημάδια τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τότε σοῦ πιστεύω.»
 «Ἐχεις μηλιά ἔς τὴν πόρτα σου καὶ κλήμα ἔς τὴν αὐλή σου,
 Κ' ἔχεις καὶ μὲ τὰ χέρια σου μιὰ λείμονια φτεμένη.»
 «Κάποιος καλὸς μου γείτονας σοῦ τᾶπε καὶ τὰ ξέρεεις·
 Πές μου σουσοῦμα τοῦ κορμιοῦ, καὶ τότε σοῦ πιστεύω.»
 «Ἐχεις ἑλῆα ἔς τὰ στῆθια σου κ' ἑλῆα ἔς τὴν ἀμασκάλη,
 Κι' ἀνάμεσα ἔς τὰ δυὸ βυζία τ' ἀντροῦ σου φυλαχτάρι.»
 «Ἔνε μου σ' εἰς ὁ ἄντρας μου, ἐσύ ἴσαι κ' ὁ καλὸς μου.»

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ποῖα τὰ κατάλληλα ψά πρὸς παραγωγήν
 καλῶν ὀρνίθων.

Οἱ περὶ τὴν ὀρνιθοτροφίαν ἀσχολούμενοι πα-
 ρετήρησαν, ὅτι οἱ νεοσσοὶ τῶν ὀρνίθων ἢ ἀλεκ-
 τρουονίδων καὶ οἱ τῶν λοιπῶν οἰκιακῶν πτηνῶν,
 τοῦ ψοῦ ἐξελεθόντες ἔχουσι βάρους κατὰ $\frac{1}{3}$ ὀλι-
 γώτερον τοῦ βάρους τοῦ ψοῦ, ἤτοι $\frac{2}{3}$ διὸ συνεπέ-
 ραναν λογικῶς, ὅτι τὸ μέγεθος τῶν ὀρνίθων ρυθ-
 μίζεται κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ψοῦ. Ἐάν τις λοι-
 πὸν θέλῃ νὰ παραγάγῃ βαρεῖς καὶ εὐτραφεῖς νεο-
 σοὺς μέλλοντας βραδύτερον ν' ἀναπτυχθῶσιν ἀ-
 ναλόγως τῆς ἰσχύος τῆς βρεφικῆς αὐτῶν ἡλι-
 κίας, πρέπει νὰ ἐκλέγῃ πρὸς ἐπωασμὸν τὰ βα-
 ρύτερα ψά. Ἐκαστον ψὸν φαίνεται θεβαίως ὁ-
 μοιον πρὸς ἕτερον ὡς πρὸς τὸ θάρος ὅμως καὶ
 τὸ μέγεθος διαφέρει οὐσιωδῶς. Ἐνῶ δὲ ἐκ τῶν
 μικρῶν ψῶν 16 μόνον ἀποτελοῦσι βάρους 186 δρα-
 μίων, ἐκ τῶν μεγάλων ἀρκοῦσι μόνον 7 τῶν τελευ-
 ταίων ἐπομένως οἱ νεοσσοὶ θὰ ἐξελεθῶσι κατὰ τὸ δι-
 πλάσιον μεγαλειότεροι, ὅπερ εἶναι οὐσιωδέστατον
 διὰ τὴν ὀρνιθοτροφίαν, διότι εἶναι ἀναντίρρητον,
 ὅτι τὰ ζῶα τὰ κατὰ τὴν νεαρὰν αὐτῶν ἡλικίαν
 ἰσχυρὰ ὄντα καὶ βραδύτερον δεικνύουσι μείζονα
 γονιμότητα καὶ ἀνάπτυξιν εὐρῶστων ἀπογόνων.

μιονίδι, πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ πατρῷου πλοίου
 Περικλήους, προσωρμισμένου τότε ἐκεῖ ἐν ἀ-
 φοπλισμῷ. Ἦτο σχεδὸν ἑσπέρα καὶ οἱ ἰδιο-
 κτῆται διέταξαν τὰ τοῦ δειπνοῦ τούτων δ' ἐ-
 τοιμασθέντων, κατεκλήθημεν εἰς τὸ δειπνήσαι.
 Σοβαροὶ ἦσαν οἱ γονεῖς, ἡ δὲ ἡσυχία τοῦ ὄρμου,
 ἡ ἔκτακτος ἐμφάνισίς μου εἰς πολεμικὸν πλοῖον
 ἐκράτουν καὶ ἐμὲ σῆγγον καὶ σιωπηλόν. Ὑπηρε-
 τει δ' ἐν τῷ δωματίῳ τῆς ἐστίασεως συνομηλιξί
 μ' ἐμὲ νεανίας (δικταετῆς), γοργότατα μὲν τὰ
 προσταττόμενα ἐκτελῶν, προθυμότατα δὲ τὴν
 κενουμένην φιάλην ἀναπληρῶν ἐκάστοτε. Μόλις
 ὀλίγους ἀνταλλάξαντες λόγους οἱ συνδαιτυμόνες
 μ' ἐρώτησαν περὶ τὸ πέρας τοῦ δειπνοῦ, ἂν γνω-
 ρίζω ἐθνικὰ ἄσματα· τοὺς ἀπήντησα ἀφελῶς,
 οὐχί. Τί λοιπὸν μανθάνεις εἰς τὸ σχολεῖον; μὲ
 λέγει· ὁ πατὴρ θυμοειδῶς πως· τὸν Λουκιανόν,
 πάτερ, ἀπεκρίθην, καὶ ἤρχισα ἀπαγγέλλων
 «ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοι-
 τῶν ἔτι τὴν ἡλικίαν πρόσθητος ὢν κτλ.» Ἐφά-
 νην παραδόξως ἀκατάληπτος καὶ εἰς τοὺς δύο·
 στρέψας τότε ἀμέσως ὁ πατὴρ τὸ πρόσωπόν του
 πρὸς τὸν ζωηρῶς ὑπηρετοῦντα παιῖδα, «Σὺ δὲ
 τί ἠξεύρεις; τὸν ἐρωτᾷ, γνωρίζεις τραγούδια
 τῆς ἐπαναστάσεως; — Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ
 νεανίας. — Λέγε, λοιπὸν», βραχδαῖοι τὸν εἶπον καὶ
 οἱ δύο διὰ μιᾶς φωνῆς πρὸς αὐτὸν ἀμέσως ἐπι-
 στήσαντες τὰ ὄμματα πρόκριτοι· ὁ δὲ ἐκχύσας
 τρομερὰν τραγουδίου φωνὴν διασκαπίζει πλα-
 τυστόμωσ·

Φίλοι μου συμπατριῶται,
 Δούλοι νῆμεθα ὡς πότε
 Τῶν ἀχρείων Μουσουλμάνων,
 Τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων! κτλ.

Δίχως νὰ χάσῃ μῆτε στιγμήν, μεταστρέψας
 τότε πρὸς ἐμὲ ἐκθαμβὸν διὰ τοῦ νεανίου τὴν
 τόλμην καὶ τὰς γνώσεις, ὁ πατὴρ μὲ δίδει ἐν
 βῆπισμα ἀπὸ τὰ σπανιώτατα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἄν ὑπάρχη τι, τὸ ὁποῖον διδάσκει ἀσφα-
 λῶς ἡ ἱστορία, εἶναι ὅτι ἡ χάρις, ἡ εὐφυΐα, ἡ
 ἀνδρεία, ἡ τύχη καὶ αὐτὴ ἡ περιουσία δὲν εἶναι
 ἀγαθὰ ἀληθῆ εἰ μὴ καθ' ὅσον ρυθμίζονται ὑπὸ
 τοῦ ἠθικοῦ αἰσθηματος. Τὸ ἠθικὸν αἶσθημα εἶναι
 ἐν τῷ βίῳ ὅ,τι τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ εἶναι ἐν τῇ
 τέχνῃ. Καὶ καθὼς ἐκ καλλίστης ὕλης δύναται νὰ
 σχηματισθῇ σφόδρα ἀπειρόκαλον ἔργον, οὕτω
 ἐκ καλλίστων προτερημάτων δύναται νὰ προ-
 κύψῃ κακοθέστατος ἄνθρωπος. (Κ. Παπαρη-
 γόπουλος.)

* * * Θὰ ἤθελες νὰ εἶσαι βασιλεὺς; Κακὴ φι-
 λοδοξία κατὰ τὴν γνώμην μου· ἐὰν ὅμως τὸ ἐ-
 πιθυμῆς διακαῶς, τίς σὲ ἐμποδίζει νὰ λάβῃς
 ἐν σκῆπτρον; Ἐχεις ὀλόκληρον βασιλεῖον ἐντὸς
 τοῦ ἑαυτοῦ σου· βασιλεύσε, καὶ πρὸ πάντων κυ-
 βέρνησε φρονίμως τὰ πάθη σου. (Gellert.)